

KRUSTĀ SISTS UN AUGŠĀMCĒLIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:1-6, Lūk. 22:39-46, 2. Kor. 13:8, Lūk. 22:53, Mat. 12:30, 1. Kor. 15:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Cilvēka Dēlam jātiek nodotam grēcīgu cilvēku rokās un krustā sistam un trešajā dienā jāceļas no mirušajiem.” (Lūk. 24:7)

Sau no bērnības Jēzus apzinājās, ka Viņš ir nācis uz šo zemi piepildīt Sava Tēva gribu (Lūk. 2:41-50). Viņš mācīja, dziedināja un kalpoja ar nelokāmu nodošanos paklausīt Tēvam. Tagad, pēc pēdējām vakariņām, bija pienācis laiks doties tālāk vienam, piepildīt Dieva gribu, tikt nodotam un aizliegtam, pratinātam un krustā sitam un celties augšā, uzvarot nāvi.

Visā Savā dzīvē Jēzus zināja par krusta neizbēgamību. Daudzas reizes evaņģēlijos vārds “jātiek” ir lietots saistībā ar Jēzus ciešanām un nāvi (Lūk. 17:25, 22:37, 24:7, Mat. 16:21, Marka 8:31, 9:12, Jāņa 3:14). Viņam ir jāiet uz Jeruzalemi. Viņam ir jācieš. Viņam jātiek atmestam. Viņam jātop paaugstinātam, un tā tālāk. Nekas nevarēja atturēt Dieva Dēlu no došanās uz Golgatu. Jebkuru ierosinājumu izvairīties no krusta viņš atmaskoja kā no sātana nākušus (Mat. 16:22, 23). Viņš bija pārliecināts, ka viņam ir “jāiet uz Jeruzalemi un būs daudz jācieš .. jātiek nonāvētam un .. augšāmceltam” (21. p.). Jēzum došanās uz krustu nebija izvēle, tas bija pienākums (Lūk. 24:25, 26, 46), daļa no dievišķā “noslēpuma, kas no laiku laikiem paaudžu paaudzēs bijis apslēpts, bet tagad tapis atklāts viņa svētajiem – ticīgajiem” (Kol. 1:26).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūnijā!

Ģetzemane: biedējošā cīņa

Vēstures rītausmā Dievs radīja Ādamu un Ievu un ielika viņus skaistā dārzā, svētīdams ar visu, kas nepieciešams priekpilnai dzīvei. Drīz notika kas ārkārtējs: uzradās sātans (1. Moz. 3. nod.). Viņš kārdināja pirmo pāri un tad iegrūda jauno zemi spēcīgā cīņā starp labo un ļauno, starp Dievu un sātanu.

Tagad pašā Dieva noliktā laikā kāds cits dārzs (Lūk. 22:39-46) kļuva par spēcīgu cīņas vietu, kur plosījās karš starp patiesību un maldiem, starp taisnību un grēku un starp Dieva plānu cilvēces glābšanai un sātana mērķi iznīcināt cilvēkus.

Ēdenē pasaule tika ierauta grēka katastrofā. Ģetzemanē tika nodrošināta pasaules galējā uzvara. Ēdene pieredzēja traģisko cilvēka sacelšanos pret Dievu, Ģetzemane parādīja sava "es" pakļaušanu Dievam un atklāja uzvaru pār grēku.

Salīdzini, kas notika Ēdenē (1. Moz. 3:1-6) un kas notika Ģetzemanē (Lūk. 22:39-46)! Kas bija lielā atšķirība starp notikumiem abos dārzos? _____

Ģetzemanē notika divas izšķirošas cīņas: pirmkārt, tur notika sātana visniknākais mēģinājums novirzīt Jēzu no Dieva misijas un nodoma; otrkārt, tas bija viscēlākais paraugs pašjāvībai uz Dieva spēku, lai īstenotu Viņa gribu un nodomu. Ģetzemane parāda, ka, lai arī cik spēcīga ir cīņa un vājš cilvēks, tiem, kas ir piedzīvojuši lūgšanas spēku, ir nodrošināta uzvara. Šeit Jēzus izteica slavenos lūgšanas vārdus: "Tomēr lai notiek nevis Mana, bet Tava griba." (Lūk. 22:42)

Visi sātana pulki bija sacēlušies pret Jēzu; mācekļi, ko Viņš tik ļoti mīlēja, bija nejutīgi pret Viņa ciešanām. Pilienu pēc piliena krita asins lāses; nodevēja skūpstis bija tikai elpas vilciena attālumā; priesteri un tempļa sargi grasījās mesties virsū. Tomēr Jēzus parādīja mums, ka lūgšana un pakļaušanās Dieva gribai dos dvēselei vajadzīgo spēku nest dzīves lielās nastas.

Kad tu nākamreiz piedzīvosi smagas kārdināšanas, kā tu vari iegūt tādu pieredzi, kāda bija Jēzum Ģetzemanē, pretēji Ādama un Ievas pieredzei Ēdenē? Kas ir izšķirošais faktors, kas rada atšķirību starp tām? _____

Jūda

*"Tad sātans iegāja Jūdā, kuru sauca Iskariots, vienā no tiem divpadsmit."
(Lūk. 22:3) Nav šaubu, ka sātans smagi strādāja, lai iegūtu visus mācekļus.
Bet kas Jūdā bija tāds, kas jāva ienaidniekam gūt tik labus panākumus,
atšķirībā no citiem mācekļiem? _____*

Lūka stāsta, kā Jēzus kalnos lūdza viens visu nakti, pirms Viņš izvēlējās mācekļus (Lūk. 6:12-16). Un Jēzus ticēja, ka šie divpadsmit bija Dieva dāvana Viņam (Jāņa 17:6-9). Vai Jūda patiešām bija atbilde uz lūgšanu? Vai šeit notiekošo mēs varam saprast citādi, nevis ka Jūdas nodevībā un atkrišanās būtu piepildījies Dieva nodoms? (Sk. 2. Kor. 13:8)

Jūda, kam bija tik liels potenciāls, kas varēja kļūt par otru Pāvilu, aizgāja pavisam nepareizā virzienā. Tas, kas viņam varēja kļūt par Ģetzemanes pieredzi, kļuva par Ēdenei līdzīgu piedzīvojumu.

"Viņš sevi loloja ļaunu mantkārības garu, līdz tas kļuva par viņa dzīves noteicošo spēku. Mīlestība uz bagātību guva virsroku pār mīlestību pret Kristu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 716. lpp.)

Kad Jēzus ar piecām maizēm un divām zivīm pabaroja 5000 (Lūk. 9:10-17), Jūda bija pirmais, kas aptvēra brīnuma politisko vērtību un "ierosināja Kristu celt par ķēniņu ar varu". ("Laikmetu ilgas", 719. lpp.) Bet Jēzus atmaskoja šo mēģinājumu, un šeit sākās Jūdas vilšanās: "Viņš loloja lielas cerības, tādēļ arī vilšanās bija rūgta." (719. lpp.) Acīmredzot Jūda tāpat kā citi ticēja, ka Jēzus izmantos savu neparasto spēku, lai nodibinātu laicīgu valstību, un Jūda pavisam noteikti gribēja vietu šajā valstībā. Cik traģiski: viņa ilgas pēc vietas laicīgā valstībā, kas nekad netika nodibināta, bija iemesls, kāpēc viņš zaudēja vietu mūžīgajā valstībā, kas noteikti tiks nodibināta. Kādu citu reizi, kad kāda nodevusies Jēzus sekotāja izvēlējās svaidīt Viņa kājas ar dārgu svaidāmo eļļu, Jūda nosauca viņas rīcību par ekonomisku zaudējumu (Jāņa 12:1-8). Viss, ko Jūda varēja redzēt, bija nauda, un viņa mīlestība uz naudu aizēnoja mīlestību uz Jēzu. Šī naudas un varas mānija noveda Jūdu pie tā, ka viņš pielika cenas zīmi pie nenovērtējamās Debesu dāvanas (Mat. 26:15). No tā laika "sātans iegāja Jūdā" (Lūk. 22:3). Un Jūda kļuva par pazudušu dvēseli.

Nav nekā slikta stāvoklī, varā vai naudā. Problēmas rodas, kad šīs lietas (vai jebkas cits) aizēno mūsu uzticību Dievam. Kāpēc ir svarīgi vienmēr izmeklēt sevi, lai mēs nepiekrāptu paši sevi tā, kā to izdarīja Jūda? _____

Par vai pret Viņu

Līdz ar visu citu, ko tas ietver, krusts ir arī lielais vēstures dalītājs: tas atdala ticību un neticību, nodevību un atzišanu, kā arī mūžīgo dzīvību un nāvi. Runājot par krustu, nevienam cilvēkam nav neitrāla stāvokļa. Beigās mēs būsīm vai nu vienā pusē, vai otrā.

“Kas nav ar mani, tas ir pret mani, un, kas ar mani nesavāc, tas izkaisa.” (Mat. 12:30) Spēcīgi vārdi, un tie var likt mums justies mazliet neērti, bet Jēzus vienkārši izsaka to, kas ir reāls, un ko patiesība nozīmē tiem, kas ir iesaistījušies lielajā cīņā starp Kristu un sātānu. Mēs esam vai nu ar Jēzu, vai ar sātānu.

Jā, tas ir tik galēji.

Kā tālāk minētie cilvēki attiecās pret Jēzu, un kādas mācības mēs varam smelties no viņu piemēra, kas var palīdzēt mums mūsu attiecībās ar Dievu un attieksmē pret krustu? _____

Sinedrijs (Lūk. 22:53). *Kādas kļūdas pieļāva šie cilvēki, kāpēc viņi tās pieļāva, un kā mēs varam pasargāt sevi no tādas pašas rīcības, attiecībā uz to, kā viņi raudzījās uz Jēzu? _____*

Pilāts (Lūk. 23:1-7, 13-25). *Kas lika Pilātam teikt, ka viņš neatrod “pie Viņa nekādas vainas” (Jāņa 19:4) un vienlaikus piespriest Viņam nāvessodu pie krusta? Ko mēs varam mācīties no viņa kļūdas, apzināti neizdarot to, kas bija pareizi? _____*

Hērods (Lūk. 23:6-12). *Kas bija viņa lielā kļūda, un ko mēs varam mācīties no tās? _____*

Divi zagļi (Lūk. 23:39-43). *Divi grēcinieki raugās uz vienu un to pašu krustu, bet reaģē dažādi. Kā šī aina atklāj glābšanas aspektu – ka mēs atrodamies vai nu vienā, vai otrā pusē lielajā cīņā? _____*

Viņš ir augšāmcēlies!

Svētdien agri no rīta sievas devās uz kapu ar vienu mērķi – lai pabeigtu apbedīšanas rituālu. Neskatoties uz kopā ar Jēzu pavadīto laiku, viņas nebija sapratušas, kam jānotiek. Viņas noteikti negaidīja, ka kaps būs tukšs vai ka Debesu vēstneši teiks: "Šeit Viņa nav, Viņš ir augšāmcēlies." (Lūk. 24:6)

Tikai dažās pirmajās Apustuļu darbu nodaļās vien ir vismaz astoņas atsauksmes uz Jēzus augšāmcelšanos. Ap. d. 1:22; 2:14-36; 3:14, 15; 4:1, 2, 10, 12, 33; 5:30-32. Kāpēc Jēzus augšāmcelšanai apustuļu sludināšanā un agrīnajā draudzē bija tik centrāla loma? Kāpēc tā vēl joprojām ir tik svarīga arī mūsdienās? _____

Sievietes bija pirmās Jēzus augšāmcelšanās aculiecinieces. Viņas steidzās līdzdalīt labo vēsti citiem, bet neviens viņām neticēja (Lūk. 24:11). Apustuļi noraidīja vislieliskāko stāstu atpestīšanas vēsturē kā blēņas no nogurušu un sērojošu sieviešu lūpām (10., 11. p.).

Cik drīz viņiem nācās uzzināt, cik ļoti viņi bija kļūdījušies!

Kristus augšāmcelšanās ir pamatā Dieva glābjošajai rīcībai un kristīgai ticībai un eksistencei kopumā. Apustulis Pāvils skaidri pasaka: "Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība." (1. Kor. 15:14) Tā ir tukša jeb veltīga, jo tikai Kristus augšāmcelšanā var rast cerību, kas mums pieder. Bez šīs cerības mūsu dzīve šeit beidzas, un tā beidzas uz mūžīgiem laikiem. Kristus dzīve nebeidzās kapā, un lielais apsolījums ir, ka arī mūsējā tur nebeigsies.

"Ja Kristus nav augšāmcēlies no mirušajiem, tad visi Dieva glābšanas procesa darbi, lai izglābtu Viņa ļaudis, beidzas ar strupceļu, kapā. Ja Kristus augšāmcelšanās nav realitāte, tad mums nav pārliecības, ka Dievs ir dzīvs Dievs, jo nāvei pieder pēdējais vārds. Ticība ir veltīga, jo šīs ticības objekts nav pierādījis sevi kā dzīvības Kungu. Tad kristīgā ticība ir ieslodzīta kapā kopā ar pēdējo un augstāko Dieva pašatklāsmi Kristū – ja Kristus patiešām ir miris." (George Eldon Ladd "A Theology of the New Testament" (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans, 1974), 318. lpp.)

“Visam ir jātiek piepildītam”

Izlasi Lūk. 24:13-49, kas stāsta mums par notikumiem tūlīt pēc Kristus augšāmcelšanās! Uz ko Jēzus norāda dažādās sarunās, lai palīdzētu šiem cilvēkiem saprast, kas bija noticis ar Viņu, un kāpēc tas ir tik svarīgi, pat mūsdienās liecinot pasaulei? _____

Jēzus augšāmcelšanai vajadzētu būt pietiekamam pierādījumam, lai apstiprinātu, ka Jēzus ir Mesija. Pirms krustā sišanas Jēzu sita un pret Viņu izturējās nežēlīgi, tad Viņu ietina liķautā un ielika kapā. Pat ja Viņš būtu izdzīvojis gan pēc krusta, gan apbedīšanas, kā daži izsmejoši ir izteikušies, diez vai kāds uzskatītu asiņaino, sasisto un novājināto Jēzu par uzvarošu Mesiju.

Tomēr te nu Jēzus bija, dzīvs un pietiekami vesels, lai noietu vismaz dažas jūdzes kopā ar vīriem uz Emmausas ceļa. Un tomēr pat pēc tam, kad Viņš bija atklājies, kas Viņš ir, Jēzus norādīja uz Rakstiem, iedodot viņiem stipru, Bībelē balstītu ticības pamatu.

Kad Viņš parādījās mācekļiem miesā un ēda kopā ar viņiem, Jēzus izdarīja vēl vairāk: Viņš norādīja viņiem uz Dieva Vārdu: “Tā ir rakstīts, ka Kristus cietīs un augšāmcelsies no mirušajiem trešajā dienā, un Viņa vārdā visām tautām, sākot no Jeruzalemes, tiks sludināta atgriešanās, lai saņemtu grēku piedošanu; jūs tam esat liecinieki.” (Lūk. 24:46-48)

Šeit Jēzus arī ne tikai norāda uz Rakstiem (papildus pierādījumiem, ka Viņš ir dzīvs un viņu vidū), bet Viņš izmantoja Rakstus, lai palīdzētu viņiem saprast, kas tieši ar Viņu bija noticis. Viņš arī tiešā veidā saistīja Savu augšāmcelšanos ar misiju sludināt evaņģēliju visām tautām.

Pat ar visiem spēcīgajiem pierādījumiem par to, kas Viņš bija, Jēzus vienmēr norādīja Saviem sekotājiem uz Dieva Vārdu. Galu galā, kā mēs bez Dieva Vārda varētu zināt par savu aicinājumu un misiju sludināt evaņģēliju? Kā mēs zinātu, kas ir evaņģēlijs? Tāpēc Bībele mums ir tikpat svarīga kā Jēzum un Viņa mācekļiem.

Cik daudz laika tu pavadi ar Bībeli? Kā tas ietekmē tavu dzīvi, izvēli un izturēšanos pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus nāves nozīme būs redzama svētajiem un eņģeļiem. Križušie cilvēki nevarētu dzīvot Dieva paradīzē, ja Jērs nebūtu nokauts jau no pasaules radīšanas. Vai tad lai mēs nepaaugstinām Kristus krustu? Eņģeļi slavē un godā Kristu, jo pat viņi nav drošībā, kā vien uzlūkojot Dieva Dēla ciešanas. Krusta spēks ir tas, kas pasargā Debesu eņģeļus no atkrišanas. Bez krusta viņi nebūtu vairāk pasargāti no ļaunuma kā eņģeļi pirms sātana krišanas. Eņģeļi zaudēja pilnību Debesīs. Cilvēki zaudēja pilnību Ēdenē, svētlaimes paradīzē. Visiem, kas vēlas drošību virs zemes un debesīs, ir jāraugās uz Dieva Jēru.” (E. Vaita “The SDA Bible Commentary”, 5. sēj., 1132. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā kristiešiem mums jādzīvo ticībā. Tas nozīmē, ka mums ir jātic kaut kam tādām, ko pilnībā nevar pierādīt, kam nav tiešu aculiecinieku pierādījumu. Protams, cilvēki to dara visu laiku daudzās lietās. Piemēram, runājot par zinātņi, kāds autors rakstīja: “Kopumā ņemot, ir pārsteidzoši maz lietu, kam mēs ticam, kurām būtu tieši pierādījumi.” (Richard DeWitt “Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science” 2nd edition (Chichester, West Sussex, U. K.: John Wiley and Sons, Ltd., 2010), 15. lpp.) Tomēr mums ir daudz ļoti labu pamatojumu ticībai. Izlasīsim, ko Jēzus teica mācekļiem lielā misijas uzdevuma kontekstā: “Un šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Mat. 24:14) Tagad padomājiet par laiku, kad Jēzus teica šos vārdus! Cik plašs bija Viņa sekotāju loks tajā laikā? Cik daudz cilvēku ticēja Viņam vai cik daudziem bija izpratne par to, kas Viņš ir un ko Viņš darīs? Pārdomājiet arī visu pretestību, ar ko gadsimtiem ilgi vajadzēja saskarties agrīnajai draudzei Romas impērijā. Paturot prātā visus šos faktus, pārrunājiet, cik ievērojams paredzējums bija šis Jēzus apgalvojums un kā tam vajadzētu palīdzēt mums uzticēties Dieva Vārdam.

2. Pārdomājiet E. Vaitas iepriekš rakstīto! Kā tas palīdz mums saprast, cik universāls patiesībā ir grēka jautājums? Pat eņģeļi nav pasargāti, ja neraugās uz Jēzu. Ko tas nozīmē?
